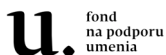

Virginie Despentes

Ahoj, debil

Preklad tejto knihy podporil z verejných zdrojov
Fond na podporu umenia.

Virginie Despentes

CHER CONNARD

COPYRIGHT © Virginie Despentes et les Editions Grasset & Fasquelle, 2022

TRANSLATION © Aňa Ostrihoňová 2026

COPYEDITING Jana Obert

COVER © Arriba!

SLOVAK EDITION © Inaque 2026

ISBN 978-80-8207-316-7

ISBN e-book 978-80-8207-317-4

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať so zámerom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Virginie Despentes

Ahoj, debil

INAQUE

OSCAR

Kroniky chaosu

V Paríži som stretol Rebeccu Latté. Okamžite sa mi v pamäti vynorili mimoriadne postavy, ktoré stvárnila – žena raz nebezpečná, jedovatá, inokedy zraniteľná, dojímavá či hrdinská –, a tiež to, koľkokrát som sa do nej zamiloval, koľko jej fotiek som mal zavesených v koľkých bytoch nad koľkými posteľami a koľko snov mi priniesli. Tragická metafora éry rútiacej sa do sračiek: táto nádherná žena, ktorá mnohých tínedžerov zasvätila do fascinácie ženského zvädzania na jeho vrchole, sa zmenila na vráskavú ropuchu. Dnes je nielen stará, ale aj hrubá, zanedbaná, s odpornou kožou a imidžom špinavej, hlučnej osoby. Totálny rozklad. Dozvedel som sa, že sa stala múzou mladých feministiek. Internacionála špát znovu udrela. Som prekvapený? Vôbec. Zvalím sa na gauč a dokola si púšťam *Hypnotize* od Biggieho.

REBECCA

Ahoj, debil,

čítala som, čo si zverejnil na instagrame. Si ako holub, čo mi nasral na plece, keď letel okolo. Je to špinavé a mimoriadne nepríjemné. Hav-hav, som malý bezvýznamný úbožiak,

ktorý nikoho nezaujíma, a kňučím ako čivava, lebo snívam, že si ma niekto všimne. Chvála sociálnym sieťam: máš svojich pätnásť minút slávy. Dôkazom je, že ti pišem. Som si istá, že máš deti. Taký ako ty sa musí rozmnožovať, predstav si, že by rodová línia vymrela. Všimla som si, že čím ste sprostejší a smutne zbytočnejší, tým viac máte potrebu pokračovať v reprodukovaní. Takže dúfam, že tvoje deti zomrú pod kolešami kamióna, že budeš sledovať, ako umierajú, bez možnosti niečo urobiť, že im oči vyletia z jamiek a ich výkriky bolesti ťa budú prenasledovať každú noc. To je všetko dobré, čo ti prajem. A nechaj Biggieho na pokoji, preboha.

OSCAR

Fúha, vážne drsné. Okej, zaslúžil som si to. Na svoju obranu môžem povedať len to, že som si nemyslel, že to budete čítať. Dobre, možno som v to v hĺbke duše dúfal, ale neveril som tomu. Prepáčte. Zmazal som príspevok aj komentáre.

Ale aj tak je to drsné. Najprv ma to šokovalo, no potom ma to, priznávam, veľmi rozosmialo.

Chcel by som to vysvetliť. Sedel som o pár stolov ďalej na terase na Rue de Bretagne – neodvážil som sa vám prihovoriť, ale dosť vytrvalo som na vás hľadel. Asi som sa cítil ponížený vedomím, že vám moja tvár nie je povedomá, a tiež vlastnou plačnosťou. Inak by som o vás nikdy nenapísal také odporné veci.

V skutočnosti som vám v ten deň chcel povedať – neviem, či vám to niečo pripomenie –, že som Corinnin mladší brat, v osemdesiatych rokoch ste boli kamarátky. Jayack je pseudonym. Boli sme Jocardovci. Bývali sme nad Námestím Mauricea Barrèsa. Vy ste boli z Cali, váš panelák sa volal Danube. Často ste k nám chodievali. Ja som vás ako mladší brat špehoval z diaľky, málokedy ste sa so mnou rozprávali. Ale pamätám si vás pri svojej autodráhe, chceli ste mi ukázať, ako všetko vykoľajit.

Mali ste zelený bicykel, cestný bicykel, chlapčenský bicy-

kel. Kradli ste platne po celých taškách v kníhkupectve Hall du Livre a raz ste mi darovali *Station to Station* od Davida Bowieho, lebo ste mali dva kusy. Vďaka vám som ako deväť-ročný počúval Bowieho. Tú platňu som si nechal.

Medzitým som sa stal spisovateľom – nedosiahol som vašu úroveň slávy, ale nešlo to úplne zle – a už dávno mám vašu mejlovú adresu. Zohnal som si ju, lebo som pre vás chcel napísať divadelný monológ. Nikdy som nenazbieral odvahu vás kontaktovať.

Pozdravujem.

REBECCA

Chlapče, nechaj si ospravedlnenia, nechaj si monológ, nechaj si všetko: absolútne nič ma na tebe nezaujíma. Ak ťa to upokojí, viac som nahnevaná na sprostého idiota, ktorý mi poslal link na tvoj post, akoby som mala byť informovaná o každej urážke, ktorej som terčom. Je mi ukradnutý tvoj priemerný život. Sú mi ukradnuté celé tvoje písачky. Je mi ukradnuté všetko, čo sa ťa týka – okrem tvojej sestry.

Samozrejme, že si Corinne pamätám. Roky som na ňu nemyslela, ale hneď ako som si prečítala jej meno, všetko sa vrátilo, akoby som otvorila zásuvku. Hrali sme karty na sánkach, ktoré slúžili ako konferenčný stolík v jej izbe. Otvárali sme okenice a fajčili cigarety, ktoré som kradla matke. Mali ste mikrovlnku skôr než ktokoľvek iný, topili sme v nej syr a natierali si ho na sucháre. Pamätám si aj, že som ju navštívila vo Vogézach – robila inštruktorku v akomsi horskom stredisku s koňmi. S ňou som prvýkrát vstúpila do baru, hrali sme pinball a tvárili sa uvoľnene, akoby sme to robili celý život. Corinne mala motorku, hoci vzhľadom na náš vek to asi bol len vylepšený moped. Fajčila červené dunhillky a pila malé pívá s citrónom. Niekedy hovorila o východnom Nemecku a Thatcherovej politike, o veciach, ktoré nikoho okolo mňa vtedy nezaujímali.

Nancy som nenávidela, málokedy naň myslím a necítim žiadnu nostalgiu za detstvom, preto ma prekvapilo, že sa mi niečo z tej mladosti vrátilo a dokonca to bolo príjemné.

Povedz sestre, že som jej meno zadala do internetu a nič som nenašla. Predpokladám, že sa vydala a zmenila si priezvisko.

Pozdravuj ju. A čo sa týka teba – zdochni.

OSCAR

Corinne si nikdy nezaložila účet na sociálnych sieťach. Nie je technofóbna, je sociopatka. Pamätám si, keď si k nám chodievala. Potom si sa stala filmovou hviezdou a nemohol som uveriť, že jedna a tá istá osoba mohla sedieť v našej kuchyni a mať svojich pätnásť minút na Oscaroch. Vtedy ešte slávu nemohol dosiahnuť hocikto – týkalo sa to len hŕstky ľudí. Zdalo sa mi šialené, že by sa mohla dotknúť niekoho z nášho sídliska. Neviem, či by som sa odvážil hľadať vydavateľa pre svoj prvý román, keby som ťa nepoznal. Bola si dôkazom, že sa moja rodina mýlila: mal som právo mať sen. Fakt sa cítim ako debil, že som o tebe napísal niečo také hnusné. Máš pravdu, bol to obzvlášť úbohý spôsob, ako pritiahnúť tvoju pozornosť.

So sestrou ste nechodili do tej istej školy a neviem, ako ste sa vlastne spriatelili. Keď ste boli na prvom stupni, najradšej ste stavali paneláky pre bábiky z veľkých kartónových škatúl. Bol to hotový projekt a dokonca aj moja matka, ktorá nemala ani štipku fantázie, vás nechala a ani len nefrflala, že robíte v Corinninej izbe bordel. Jednu stredu si doniesla škatuľu od chladničky, do ktorej ste navrstvili krabice od topánok predstavujúce byty. Stropy boli pre barbie príliš nízke, tak ste vytiahli matkine zberateľské bábiky v krojoch, vystavené na poličke v obývačke. Keď objavila svoje malé Bretónky, Sevillčanky a Alsasanky usadené vo vašom paneláku, čakal som

poriadny výbuch hnevu. Tá spomienka sa mi vryla do pamäti, lebo matka sa nedokázala ani len tváriť nahnevane. Akási radosť zvíťazila nad zásadami. Prehodila „to už prehánate“, ale skôr než vám prikázala vrátiť bábiky do plastových valčekov a upratať izbu, kľakla si k inštalácii a krútila hlavou: „To hádam nie je možné.“ Hundrala len z povinnosti – bolo to vidieť. My deti sme ju nerozosmievali často. Ty si porazila jej zlú náladu. Neskôr, vždy keď ťa videla na obrazovke, opakovala to isté: „Keď s Coco zobrali všetky bábiky v krojoch z poličky, aby zariadili kartónový panelák... tá malá mala teda odvahu. A aká pekná bola už vtedy.“

Nemal som ešte ani vek na hranie dostihov a už vtedy som vedel, že si pekná, ale naplno som si to uvedomil až na konci jedného leta, pár dní pred začiatkom školy. Prišla si k nám a hneď vo dverách si povedala: „Dáme si kávu?“ Od toho dňa bol s bábikami koniec. Stala si sa dospelou. A bola si na nepoznanie.

REBECCA

Zlatko, zrejme vieš, že nie si prvý, kto mi oznámil, že som krásna, ani prvý, kto si všimol, že som známa...

Ale priznávam: si prvý, kto mal tú drzosť ma uraziť ako handru a vzápätí, v tom istom ťahu, pridať slohu „sme z tej istej štvrte, máme spoločné spomienky“.

V tejto fáze súťaže si tvoja debilita vynucuje rešpekt. Nič to však nemení na podstate, že ťa mám úplne v paži. Pozdravujem tvoju sestru, ktorá bola skvelá kamarátka.

OSCAR

Neviem, či si si niekedy všimla, že moja sestra bola na baby. Vtedy o tom nehovorila. Postrehol som, že je drsná, hrubšia než jej kamarátky, a prekážalo mi, že sa vôbec nesnaží zmeniť k lepšiemu, ale nevyvodzoval som z toho žiadne závery. Raz v auguste, to už sme boli dospelí, odišli rodičia do Špa-

nielska a ja som im šiel strážiť mačku. Bola horúčava a Corinne, ktorá žila v Paríži, sa ku mne pridala, lebo si chcela užiť malú záhradu. Rozkladala si uterák do tieňa broskyne a trávila tam popoludnia čítaním alebo počúvaním cédečiek na diskmene. Občas sme autom zašli na kúpalisko. Nikdy sme spolu nezažili dovolenkovú blízkosť. Každý si robil svoje a dali sme si pokoj. Jedného dňa našla v krabici v garáži VHS kazety trilógie *Mad Max*, tak sme sa usadili v obývačke, zatiahli rolety a popíjali studené pívá pri Melovi Gibsonovi. Medzi filmami, keď sme už boli trochu opití, som jej rozprával o dievčine, s ktorou som chodil a nemal som odvalu ju opustiť, hoci ma to už nebavilo. Corinne ma počúvala bez toho, aby mi to otlkala o hlavu, ako mala vo zvyku. Hovoril som, že sa nútím jej volať, lebo viem, že inak by spravila cirкус, ale v skutočnosti som rád, keď je v práci, lebo sa pri nej dusím, nudím sa, je to trochu nahovno. Nedokázal som pochopiť, čoho sa bojím, prečo nie som schopný povedať jej, že je koniec. Nebývali sme spolu. V hĺbke duše som sa asi bál, že ak ju opustím, odsúdím sa na večný single život, a myslel som si, že možno je lepšie mať priateľku, ktorá ťa seruje, než byť navždy sám. Ale nahlas som to povedať nedokázal, tak som sa spýtal sestry, ako je na tom s chlapmi. Nikdy nemala frajera. Neprekvapovalo ma to. Nebola veľmi pekná a nebolo s ňou ľahké vychádzať. Bál som sa jej, myslel som si, že desí aj ostatných chalanov.

Odpovedala bez zaváhania: Chodím s dievčatami. To bol jej coming-out. V Paríži žila už tri roky. Pomyslel som si „moja sestra je lesba“ a nedávalo mi to zmysel. Slovo „lesba“ ani nebolo v mojom slovníku nadávok. Na označenie sestry som mal celú škálu hanlivých výrazov, ale „lesba“ mi nikdy nenapadlo. Dovtedy som sa ani len nezamýšľal nad tým, či také ženy vôbec existujú, žiadnu som nepoznal. Corinne ma varovala, že ak to niekomu poviem, rozbije mi hlavu. Namietol som, že som nikdy nebonzoval, a ona uznala: Je pravda,

že vieš držať hubu, ja som ťa to naučila. Smiala sa. Ja vôbec nie. Keď sme boli malí, facky lietali zakaždým, keď som sa k nej priblížil, a radšej by som počul úprimnú ľútosť než tento spokojný tón.

Pustili sme tretieho *Mad Maxa* a mne bolo nepríjemne. Zdalo sa mi šialené, že takáto potupa padla práve na nás. Jedna vec bolo byť tučná škaredá žena bez akýchkoľvek príjemných črt a druhá byť lesba. Bolo mi jej ľúto – predstavoval som si jej život v Paríži, ľudí hádzucich po nej kamene, dievčatá smejúce sa jej do tváre a nazývajúce ju odpornou, zamestnávateľov, ktorí ju vyhodia zo znechutenia. O pár dní sa vrátila vlakom do Paríža a viac sme o tom nehovorili.

Myslel som si, že to bude hanebné tajomstvo, ktoré si ponesieme celý život. Ale o rok a pol neskôr sme sa stretli na Vianoce vo Vogézach, prejedli sme sa a poriadne napili, a vybrali sme sa na prechádzku do lesa. Vidím ju dodnes v oranžových palčiakoch požičaných od tety, s nosom červeným od zimy, ako mi s úsmevom medzi jedľami, spokojná so svojou sprostosťou, s nekonečným opovrnutím rozpráva o „heterákoch, čo sú hovadá“. Dnes je to slovo bežné, ale vtedy som ho počul prvýkrát. Obdobie jej dôstojného, nenápadného coming-outu bolo preč. Teraz bola butch, „politický subjekt“. Mal som v bunde ukrytú fľašu šampanského a pozeral som sa, ako ho do seba nalieva, jej radosť ma ohromovala. Mala si kľaknúť medzi stromami a prosiť bohov, aby ju vrátili do normálu, aby mala deti s poctivým mužom, vzala si úver na auto v rámci manželstva, ktoré by rodina rešpektovala. Tiež som sa napil a dodalo mi to odvalu spýtať sa: „A nemôže byť táto záležitosť s dievčatami len životná fáza?“ Strčila ruky do vreciek: „Dúfam, že nie. Ako heteráčka som neschopná, ale na lesbickom trhu som ekvivalent Sharon Stone.“ Jej odpoveď mnou otriasla. Už od puberty sme obaja boli lúzri v balení. V ten deň som mal pocit, akoby pustila moju ruku a nechala

ma samého v tme, zatiaľ čo ona si šla poskakovať po slnečných plážach. Ona niečo našla a ja nič.

Cestou späť sme sa stratili. Jej radosť z lesbického života bola nevyčerpatelná. Z jej rečí som však niečo pochopil: ani ja som veľmi netúžil podobať sa na členov našej rodiny. Vtedy som sníval o tom, že sa stanem novinárom, ale pri večeri by som sa k tomu nikdy nepriznal. Veľmi dobre som totiž vedel, aké by boli reakcie: výsmech, oči vytočené k nebu – „vždy sa považoval za génia“, „myslíš si, že tam na teba niekto čaká?“ – a celé litánie strednej triedy odsúdenej na zamestnanecký život, na prácu pre prachy, nikdy nie z lásky. Vedieť zostať na svojom mieste bolo dôležitejšie než čokoľvek iné. Tušil som, že sestriho odmietnutie cesty žien z rodiny a zo susedstva malo niečo spoločné s tou istou túžbou po slobode.

Neskôr som si zrekonštruoval jej cestu. V puberte Corinne prežila tajné romániky so zopár dievčatami, ale tie začali chodiť s chalanmi, hneď ako sa im naskytla príležitosť. Prešla si peklom, trpiac sama v kúte, potajomky sa vyrovnávala s odpornými, ponižujúcimi sklamaniami – a ja baby poznám: k lúzrom nemajú ani štipku zľutovania. Lenže lesby boli vtedy horšie než lúzri, akoby ani nemali právo existovať. V ringu konvenčnej ženskosti si nemohli ani len navliecť rukavice.

Len čo Corinne zmaturovala, odišla do Paríža. Zapísala sa na univerzitu, živila sa brigádami, ale rýchlo si našla prácu na plný úväzok na recepcii v Gymnase Clube a školu nechala. Zamilovala sa do dievčaťa z práce, bol to jej prvý vážny vzťah. Robili spolu kadečo: výstavy, kiná, koncerty, víkendy v Normandii. A jedného dňa jej tá baba oznámila, že sa bude vydávať. Corinne jej šla za svedkyňu. Posledný raz ju pobozkala odetú v bielych šatách. Ak si predstavíme, že moja sestra má srdce, myslím si, že práve v ten deň sa jej zlomilo. Potom sa všetko zmenilo: Gymnase Club zavreli, pár mesiacov bola na podpore a potulovala sa po baroch. Tam spoznala tú, ktorá

všetko zmenila, tú, ktorá jej povedala: Moji rodičia o tom vedia, či už sa im to páči, alebo nie, som lesba, mám ich v paži, vlastne mám v paži každého, komu sa to nepáči. Začali spolu bývať. Chodili do lesbických barov a Corinne sa spolitizovala. Zmenila výzor, zbavila sa všetkých vonkajších znakov ženskosti: žiadne dlhé vlasy, žiadne šperky, žiadne jemné topánky, žiadny mejkap. Vecí, ktoré si občas neohrabane požičiavala zo spoločného normovane ženského repertoáru, no nikdy jej nesadli. Ako malé transplantáty, ktoré jej telo odmietalo.

Náš vzťah sa zmenil, keď sa mi narodila dcéra. Hoci moja sestra každému, kto je ochotný počúvať, tvrdí, že nikdy nebude reprodukovat' ten koncentračný tábor odporných neuróz, ktorým je rodinná bunka, a že nadradenosť lesby nad heterosexuálnou ženou spočíva v tom, že sa necíti povinná stať sa matkou, aby vôbec existovala, rolu tety vzala so serióznosťou hraničiacou s horlivosťou.

Dá sa na ňu spoľahnúť v každej situácii. Moja dcéra sa volá Clémentine a nedá sa povedať, že by mala ľahkú povahu. Skôr je majsterka v otravnosti. Ale nikdy neprotestuje, keď jej oznámime, že ide na dva týždne k mojej sestre. A Léonore, matka mojej dcéry, ktorá nedôveruje nikomu, jej ju zverí bez zaváhania.

Sestra žije pri Toulouse v zanedbanej, ale priestrannej hale, kde má malú izbu v podkroví. Pamätám si, ako sme tam dcéru prvýkrát nechali na pár dní samu: keď sme odchádzali autom, bol som presvedčený, že sa na konci príjazdovej cesty otočíme a pôjdeme po ňu. Lenže Léonore netrvala na tom, aby sme zrušili naše víkendové plány. Corinne úplne dôveruje. A má pravdu. Poviem sestre, že ju pozdravuješ, poteší ju to.

REBECCA

Nemáš kamarátov, s ktorými by si sa porozprával? Ešte som sa ťa ani nestihla opýtať, ako sa má tvoja sestra, a ty mi pošleš celý jej životopis. Našťastie ma to zaujíma. Tvoj mejl som čítala celé popoludnie.

Nie, neuvedomila som si, že Corinne má rada dievčatá, ale teraz, keď mi to hovoríš, premýšľam, ako som si to mohla nevšimnúť. Vidím ju v centre voľného času v šortkách s ping-pongovou raketou, ako drví všetkých naokolo, a je jasné, že bola skoro karikatúra lesby. No nenapadlo nám to. V našom okolí bolo pár gejov. Ale dievčatá? V mojich očiach sme v osemdesiatych rokoch boli hetero a hotovo.

Mohla sa mi páčiť, keď nad tým teraz premýšľam. Mala v sebe niečo zvláštne, nevysmiala by som ju. Ale situácia mi nikdy nepripadala dvojznačná. Späťne si uvedomujem, že bola. Správala sa ku mne ako k princeznej, vtedy som tomu hovorila najlepšia kamarátka. Možno som občas nebola dosť citlivá. Ak áno, ospravedlň sa jej za mňa. Veľa som jej rozprávala o chalanoch, čo sa mi páčili.

Naše matky spolu pracovali u Geigera. Moja dlho v továrni nevydržala, ale takto sme sa s Corinne spoznali. Je zvláštne, že som ťa tak vytesnila, Oscar nie je bežné meno. Na teba som zabudla, ale váš byt si pamätám dobre: malá kuchyňa vľavo pri vstupe, oproti obývačka, Corinnina izba bola na konci chodby vpravo. Nad Námestím Mauricea Barrèsa. Dotyční rozhodne mali zmysel pre humor, keď pomenúvali sídliská. My sme bývali v „Kalifornii“. Ak to nie je výsmech, tak fakt neviem čo. Necítim žiadnu nostalgiu za detstvom, ale nebola to zlá štvrť na dospievanie. Doma som trpela nedostatkom priestoru, to áno. Mala som dvoch starších bratov, stále robili hluk a s ich zvieracou energiou som sa cítila ako v klietke. Rada som chodila k vám. Corinne mala vlastnú izbu a vaši rodičia nikdy neboli doma. Bol tam pokoj. To sídlisko som mala rada. Nikdy mi nenapadlo, že miesto, kde sme žili, je škaredé.

Ale keď sa dnes vraciam k rodine, vidím ho očami ostatných. Nie je to bieda. Je to niečo iné. Je to opustenosť. Vyraastať na miestach, na ktorých nikomu nezáleží.

Keď som išla na gypmel do Nancy, niektorí moji noví kamaráti bývali v priestranejších bytoch v centre alebo v pekných domoch v nových štvrtiach. Pripadalo mi to rovnako otravné ako doma. A ich rodičia tiež. Bolo vidno, že matky popíjajú a otcovia sú nafúkaní hlupáci. Nikdy mi nenapadlo hanbiť sa. Mala som pätnásť a bolo mi úplne jedno, že doma nekupujeme Nutellu, ale nejakú trápnu lacnú náhradu. Sústredila som sa na jediné: vypadnúť z tohto provinčného mesta a chodiť na koncerty do Paríža alebo Londýna. Chcela som žiť s hudobníkmi. Takže ma určite nemohol rozhodiť hodvábný šál Hermès nejakej krátkonohej fileny na terase kaviarne v obchodáku. Chcela som za sebou nechať celý ten život.

OSCAR

Alebo ti bolo jedno, ako žijú bohaté deti, pretože si bola krásna. V pätnástich krása preváži nad bohatstvom. U chlapcov ešte viac než u dievčat. Dievča môže byť zaskočené účinkom, ktorý vyvoláva, môže byť zhadzované za to, že žiari, alebo nemusí vedieť, ako to využiť. Ale pekný mladý chlapec – tomu patrí svet. Ako tínedžer, možno z masochizmu, som mal vždy nádherných najlepších kamarátov. Bolo priam absurdné, akú výhodu im to vo všetkom dávalo.

Mne to šlo v škole. To bolo pre škaredých. A chudobných. Cnosť snaživcov. Rodičia netolerovali zlé známky. Ani u sestry, ani u mňa. Bolo to minimum, čo sa od nás očakávalo – mať dobré výsledky, keď máme to šťastie, že môžeme chodiť do školy a dúfať v dobré povolanie. Sme posledná generácia, ktorej nahovorili, že tvrdou prácou sa dá spoločensky postúpiť vyššie. Kríza v roku 2008 nás rýchlo schladila.

Matka nám donekonečna opakovala, že nám nič nechýba,

a porovnávala nás s tými, ktorí majú dôvod sa sťažovať. Naučil som sa očakávať si privilégiá skôr, než som sa naučil čítať a písať. Nikdy by mi nenapadlo povedať, že chcem volkmenn Sony alebo levisky. Rodičia by si mysleli, že som sa zbláznil. Rap som objavil na základke. Syn mojej bývalej učiteľky nosil čiernu koženú bundu a bol to výtržník. Opakoval ročník a jeho starší brat sedel vo väzení. Robil na mňa dojem. Bol to vysoký blondiak, arogantný a násilnícky, ale mal ma rád. Kúpil si kompiláciu *Rapattitude* a pustil mi skupiny Public Enemy a Eric B. and Rakim. Zamiloval som sa do tej hudby a o pol roka som mu novinky púšťal ja. Vtedy som pochopil, že chcem peniaze.

Keď som vydal prvý román a mal úspech, hneď som si vyhľadal tvoju mejlovú adresu, lebo som sníval, že pre teba budem písať. Na knižnom veľtrhu som stretol Philippa Djiana. Bol veľmi milý a povedal mi, že pre autora je ekonomicky zaujímavé písať dramatické texty. A spomenul som si na teba. Väčšina chalanov mojej generácie ťa brutálne žrala, ale u mňa to bolo iné, lebo som ťa poznal ako dieťa. Nazývali ma klamárom, pretože som nemal žiadnu fotku ako dôkaz. Sníval som, že prednesieš môj text, pretože viac než čokoľvek milujem tvoj hlas a rytmus, keď hovoríš. Ale rýchlo som si uvedomil aj niečo iné: medzi mojimi novými kamarátmi autormi nás nebolo veľa, čo sme cez leto brigádovali v továrni alebo v nákupáku, aby sme si zarobili na vodičák. Raz som písal scenár s režisérom v mojom veku – jedenkrát v živote robil cez leto recepčného v luxusnom hoteli a rozprával o tom, akoby bol vo vojne. Akoby zažil niečo výnimočné, čo z neho spravilo vedomejšiu bytosť, než sú ostatní, schopnejšiu ma pochopiť. Aj kvôli tomuto som pre teba chcel písať. Potreboval som sa priblížiť k ľuďom, ktorí sa mi podobajú.

Kontaktoval som tvojho agenta, aby som mu projekt predstavil. Odpovedal, že sa k tomu vrátíme, keď budem mať hotový text. Bolo to asi pred desiatimi rokmi. Práve som začínal a myslel som si, že som populárny, lebo som bol v telke. Dnes vidím mladších chalanov preraziť na youtube a sú tak isto arogantní, ako som bol ja. Človek sa rýchlo opije svojou malou slávou. To neznamená, že mu stúpne do hlavy alebo si myslí, že je lepší, než je, ale má pocit, že ho všetci poznajú, je témou všetkých rozhovorov a objektom túžby. Sociálny úspech, hoci aj obmedzený, zaplní celý mentálny priestor. Je ako sloníča, ktoré musíš neustále krmiť, ošetrovať, vodiť na prechádzky a zabávať. Sympatická obluda. Jedného rána vyjdeš z domu a ako z flowu od Orelsana: „Si dobrá.“ Všetci od teba niečo chcú, berú si tvoje číslo, chcú sa s tebou stretávať, zaplatiť ti pizzu, odfotiť sa s tebou, chcú, aby si prišla na koncert. Človek z toho ohlúpne. Nevidel som veľa ľudí, ktorí by z toho boli happy. Ale stretol som množstvo takých, ktorí z toho riadne osprosteli. Keď som hovoril o projekte s tvojím agentom, čakal som, že bude skákať od radosti, že sa mladý autor mojej kvality zaujíma o jednu z jeho herečiek. Myslel som si, že mi s tebou okamžite dohodne večeru a dá mi kľúče od svojho vidieckeho domu, aby som tam mohol písať.

Upratol ma. Napísal som pár riadkov. O dievčati, ktoré vyjde z väzenia, kde si odpykávalo dlhý trest. Čítal som viacero svedectiev žien, ktoré si odsedeli roky v chládku. Jedna z nich povedala, a to sa mi vrylo do pamäti, že väzenkyne nikto nenavštevuje. Uvedomil som si, že som nikdy nestretol chlapa, ktorý by povedal: „Moja žena sedí, chodím za ňou každý mesiac.“

Ale ten text som napokon nenapísal. Patrím do kategórie autorov – je nás veľa –, ktorí prokrastinujú. Internet mi to neuľahčuje. Otvorím si dokument vo worde s tým, že idem pracovať, a o päť minút pozerám porno.